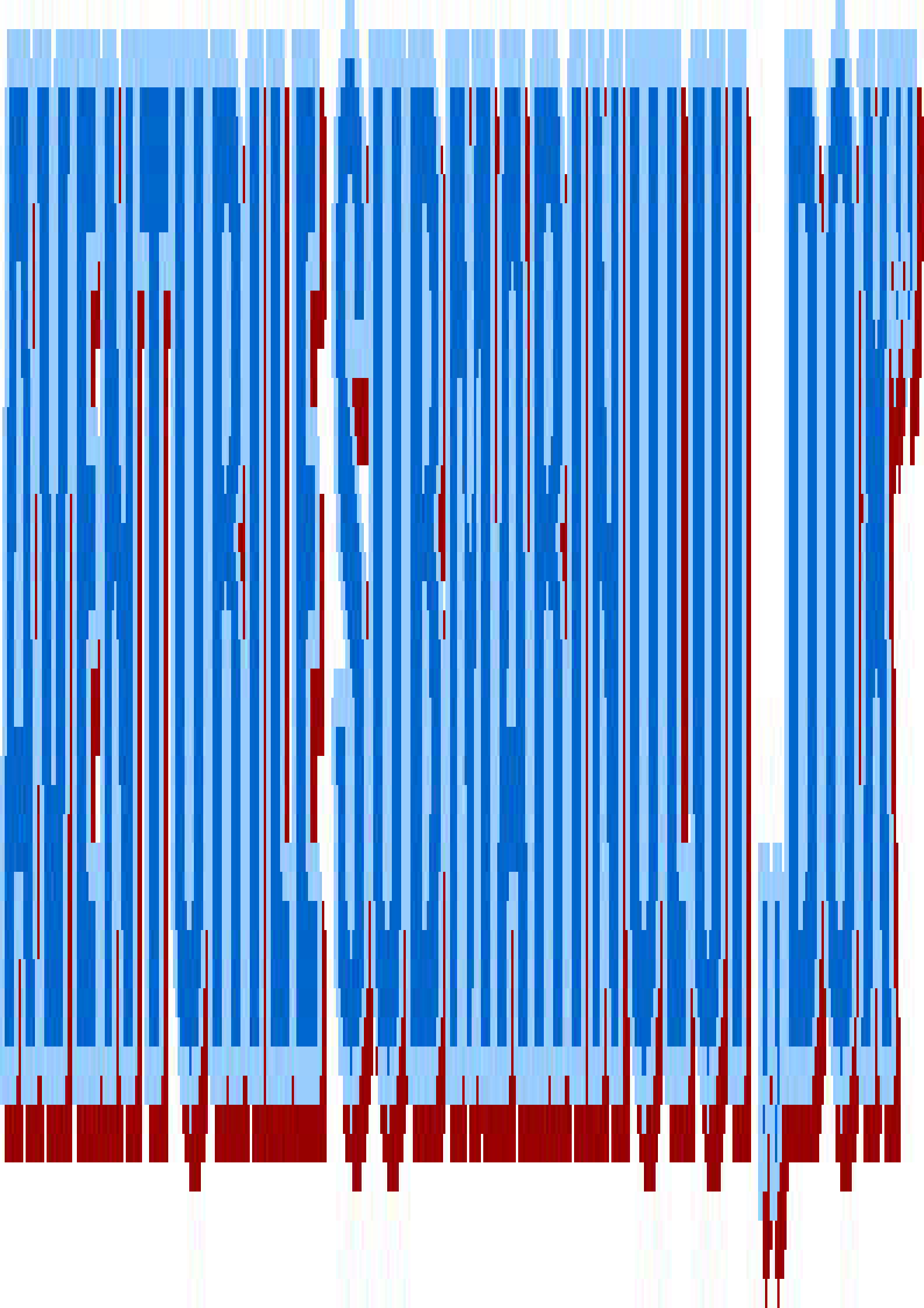

Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
39
Surorile Duşmane

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Jonca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Domonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii cruzi.
20. Corabia-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbierul de sclavi.
28. Căpetenia Nogi.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgăritare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile duşmane.

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 39

SURORILE DUŞMANE

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul

acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O CRIMĂ ÎN LARGUL MĂRII.

— DRAGĂ CAPITANE, vezi punctul acela întunecat spre nord-vest? întrebă lordul Clive. Se zăreşte cam nelămurit pentru că soarele care se înalţă pe cer face să sclipească apa. Farrow privi cu încordare prin ocheanul său puternic, dar trecu cam mult timp până să descopere punctuleţul asupra căruia îi atrăsese atenţia lordul, pe urmă îi zise:

— Dragul meu Clive, noi avem de gând să ne îndreptăm doar spre apus, ce ne pasă de ceea ce vedem venind de la răsărit? Poate să fie un kanu al vreunui băştinaş, care se duce la vreo insulă vecină. Voi da acum comanda de plecare.

Peste noapte, submarinul stătuse în golful liniştit al unei insule singuratice. Luaseră apă şi fructe proaspete, iar acum urmau să-şi continue călătoria spre apus, către „Insula Odihnei”.

Şi iată că lordul Clive, care ţinea atât de mult să ia parte la o aventură „adevărată” în tovărăşia echipajului „Dox”-ului, descoperise punctul acesta la răsărit.

Era posibil să nu fie decât un băştinaş de ispravă, care se ducea cu treburi la o insulă învecinată, dar lordul ardea de dorinţa de a i se „întâmpla” ceva şi asta îl făcu să bănuiască şi aici vreo taină misterioasă, căreia voia să-i dea de rost. De aceea şi zise:

— Dragă căpitane, n-are nici o importanţă dacă vom pleca cu zece minute mai târziu, în vremea asta însă, punctul acela se va apropia atât de mult, încât îl vom putea deosebi lămurit. Te rog să mai aşteptăm niţeluş.

— Fie, îţi voi face plăcerea, răspunse Farrow zâmbind. Dar nu prea cred că vei descoperi cine ştie ce mare lucru. Cei mult ni se poate întâmpla să fim descoperiţi de vreun băştinaş, care va anunţa imediat autorităţile cele mai apropiate de prezenţa noastră. Şi asta ne-ar vârî într-o „mică” aventură, ca să mă folosesc de expresia lui George.

— Dragă căpitane, eu cred că intervenţia mea pe lângă guvernul englez va avea cu siguranţă succes, zise lordul. Nu e exclus să primeşti foarte curând o radiogramă în sensul acesta.

Făcu o pauză, în timpul căreia privi din nou cu atenţie prin ochean spre punctul îndepărtat, apoi adăugă:

— Hm..., pare să fie un kanu gol, mânat încoace de vânt. Nu văd nici un vâslaş într-unsul. Dar se poate, de asemenea, ca omul din barcă să fie culcat, după ce a călătorit o noapte întreagă.

— Un kanu gol, zici? Asta ar fi cam ciudat! făcu Farrow. Atunci trebuie să se afle de multă vreme pe apă, căci cea mai apropiată insulă spre răsărit se află la vreo sută de kilometri. Pe de altă parte, în regiunea asta e o mare circulaţie de kanu-uri şi nu pricep cum n-a fost încă descoperită barca asta goală. Chestia a început să mă intereseze şi voi porni spre kanu-ul acesta.

— Minunat, minunat! Strigă cu însufleţire lordul. La ultima aventură pe insulă, cu francezul acela, din nenorocire, n-am putut lua parte, căci pietrele aruncate de sălbatici m-au scos din luptă.

— Eu te-aş sfătui să nu doreşti prea mult să mai întâmpinăm vreo nouă aventura, zise Farrow. Am avut destule în vremea din urmă. Oamenii mei au nevoie de o odihnă mai lungă, după atâtea prin câte au trecut.

— Dar George al d-tale îmi povestea că marinarii de pe submarin încep să se plictisească după două, trei zile de odihnă – răspunse lordul râzând.

— Aşa e, dar eu, personal, aş dori să ajungem cât mai curând la ascunzătoarea noastră. Pe lângă toate celelalte, am şi răspunderea pentru camarazii care au rămas acolo de pază. Cu siguranţă că sunt îngrijoraţi de soarta noastră, ceea ce e explicabil: dacă ni se întâmplă ceva, dacă am fi scufundaţi, ei ar fi condamnaţi să-şi petreacă toată viaţa acolo, deoarece numai întâmplător ar putea fi descoperiţi de vreun avion în trecere pe deasupra insulei.

— N-au staţie de radiotelegrafie?

— Ba da, însă eu sunt încredinţat că vor aştepta ani de-a rândul, nădăjduind în reîntoarcerea noastră. Îţi închipui ce viaţă ar fi asta pentru ei! Pe de o parte, ar şti că e de ajuns să transmită o radiogramă ca să se întoarcă în sânul civilizaţiei, iar, pe de altă parte, vor nădăjdui mereu în înapoierea camarazilor. Vezi, dragul meu lord, de aceea nu prea îmi place să rămân mult timp departe de ei. Să sperăm însă că acum vom da numai de un kanu gol, apoi pornim cu toată viteza spre apus.

Farrow dădu comanda de plecare. Submarinul merse câţiva metri îndărăt, făcu un viraj, apoi, la o nouă comandă, elicea se-nvârti iarăşi înainte şi minunatul vas porni cu viteză spre nord-est, îndreptându-se către kanu-ul ce părea părăsit.

Lordul Clive privea mereu prin ochean spre punctul ce se apropia necontenit şi deodată strigă agitat:

— Dragă căpitane, ia priveşte şi d-ta zugrăveala aia ciudată, într-o culoare ţipătoare, de la prora kanu-ului. Arată aproape la fel ca un ochi de balaur de la joncile chinezeşti. Ciudat de tot!

Farrow privi şi el prin ochean la misterioasa zugrăveală, pe care n-o mai întâlnise prin ţinuturile astea, cu deosebire la kanu-uri de-ale băştinaşilor.

— Da, da, e cât se poate de ciudat! Făcu el dus pe gânduri. Ce-o fi însemnând asta? Eu cunosc numai zugrăvelile în alb şi negru, cu care obişnuiesc să-şi împodobească kanu-urile lor băştinaşii îndepărtatelor insule Solomon, dar o zugrăveală ca asta n-am văzut încă. Şi cred că aici găsim şi explicaţia că acest kanu gol a putut străbate atâta drum fără să fie oprit. Băştinaşii sunt foarte superstiţioşi de felul lor şi probabil că semnele alea i-or fi speriat.

— Aha, aşa trebuie să fie! Probabil că vreun individ viclean şi-a mâzgălit kanu-ul cu zugrăvelile acelea, ca să-l facă tabu, adică de neatins. De altfel, e un kanu frumuşel

şi trainic. O astfel de construcţie n-am întâlnit încă în partea asta a Pacificului şi eu am umblat pe aici, slavă Domnului!

— Nici eu n-am văzut încă ceva asemănător, zise căpitanul surprins. Nu-i lucru tocmai curat la mijloc. Poate că dorul d-tale după vreo aventură frumoasă se va îndeplini curând, dragul meu lord.

— Atunci să ştii că sunt un om cu noroc, răspunse englezul vesel, în orice caz, vom intra în stăpânirea unui kanu foarte interesant, pe care nu ne va împiedica nimeni să-l luăm.

— Da, e destul de mic, zise Farrow, ca să-l putem aduce pe punte. Ciudat e şi faptul că un om se foloseşte de o barcă atât de şubredă, mai ales prin ţinutul acesta, unde furtunile se stârnesc pe neaşteptate. Ar fi foarte interesant să dezlegăm enigma acestui kanu.

— În sfârşit, bine că te văd şi pe d-ta prinzând gust, zise lordul Clive vesel. Acum sunt sigur că dorinţa mea se va împlini. Ne înapoiem spre răsărit, până dăm de insula de pe care poate să fi fost împins kanu-ul.

— Hm..., a adevărat că am prins puţin gust – răspunse căpitanul – dar prea mult nu mă trage inima, căci asta înseamnă iarăşi o pierdere de cel puţin două zile. Şi tovarăşii de acasă vor deveni nerăbdători...

— Nu face nimic, ei sunt obişnuiţi cu aşteptarea. Dar nu crezi oare că sunt informaţi prin radiograme de aventurile d-tale şi ştiu exact unde te afli?

— Uite, vezi, la asta nu m-am gândit, răspunse Farrow. Desigur că prind şi ei transmisiunile marilor gazete şi ale vaselor de război.

— Atunci au prins şi radiograma mea adresată guvernului englez şi ştiu că te afli acum pe lângă Samoa.

— Te pricepi d-ta să-mi întărâţi curiozitatea, zise Farrow râzând. Acum mă interesează într-adevăr sa cunosc poporul care construieşte kanu-uri atât de ciudate. Oho! exclamă el mirat, privind din nou prin ocheanul său cel puternic – pare-se că se află un om în kanu. Vezi o mână mică, atârnând peste marginea bărcii?

— Da, încuviinţă Clive. Aşa este, dragă căpitane, vezi că tot am făcut eu bine să te îndemn încoace? Prin asta, vom salva probabil o viaţă omenească. Dar bănuiesc că insula de unde a venit omul acesta se află foarte departe, spre răsărit. Desigur că a adormit din cauza oboselii sau a

foamei, după ce va fi vâslit poate zile întregi. Ai fi dispus să mergi cu submarinul atât de departe?

— Nu ştiu încă nici eu ce să zic, răspunse Farrow. În primul rând însă, îl vom descoase pe individ. Sunt încredinţat că doctorul Bertram cunoaşte limba lui.

Submarinul se apropie încetişor de kanu. Petre urcă îndată pe punte, înarmat cu o cange lungă, ca să tragă barca spre ei. George veni şi el sus, curios să dea de rostul acestei taine.

Căpitanul cârmi cu mare îndemânare submarinul spre kanu, Uriaşul se folosi şi el cu dibăcie de cange şi după câteva minute ciudatul kanu se afla lângă „Dox".

De-abia se aplecă însă George peste parapetul vasului, că se şi dădu îndărăt scoţând o uşoară exclamaţie. Apoi se apropie de turn şi strigă:

— Tată, în kanu e o tânără fata!

Farrow, lordul Clive şi doctorul Bertram – care fusese înştiinţat în vremea asta – săriră imediat pe punte şi alergară spre parapet. Petre se şi aplecase şi ridică trupul tinerei băştinaşe, care părea să fie un copil încă. O aşeză cu băgare de seama pe punte şi doctorul se aplecă imediat peste ea.

Era o fată frumoasă, subţirică, cu pielea de un cafeniu deschis, mult mai deschisă decât o au băştinaşii de prin ţinuturile Pacificului. Trăsăturile chipului ei se deosebeau şi ele de ale polinezienilor.

Era acoperită numai cu un şorţ împletit din fire de iarbă şi nu avea nici un fel de podoabă, după cum poartă de obicei tinerele fete de prin partea locului. Părea cufundată într-un leşin adânc şi după ce o examină câtva timp, doctorul Bertram zise:

— E foarte ciudat... Tânăra fată trebuie să fie în nesimţire de cel puţin douăzeci şi patru de ore: a fost, aşadar, aşezată în kanu în starea asta, apoi lăsată în voia valurilor. Petre, adu-o în cabina mea, voi încerca s-o readuc la viaţă. Veniţi şi dv., domnilor, cred c-o voi putea trezi curând, cu ajutorul câtorva injecţii.

Uriaşul coborî scăriţa turnului, cu tânăra fată în braţe şi o duse în cabina-infirmerie. O aşeză pe măsuţa îngustă, doctorul căută printre sticluţele sale şi zise:

— Petre, acum trebuie să te îngrijeşti de o ceaşcă cu supă întăritoare. Biata fată va fi flămândă ca un lup. Aşa, ia să vedem ce-i cu ea!

Umplu o seringă mică şi-i făcu o injecţie în braţul stâng, apoi privi cu încordare la faţa ei şi dădu din cap:

— Mi-am închipuit eu – zise el satisfăcut – mititica a fost ameţită cu sucul unui anumit fruct sălbatic. Dacă mai rămânea în starea asta douăzeci şi patru de ore, ar fi murit. Acum însă peste puţin timp se va trezi. E o otravă asemănătoare cu aceea de care se folosesc indienii din America de Sud pentru săgeţile lor – paralizează nervii motrici. Sunt convins că fata aude şi simte totul, dar nu se poate mişca deloc. E o moarte grozavă.

— Cine să fi făptuit crima asta? întrebă lordul Clive îndârjit. Fata e atât de frumoasă, cum rar se întâlneşte printre băştinaşe.

— Pare să fie o corcitură – zise doctorul – are pielea foarte deschisă, iar chipul ei are trăsături caucaziene.

— Ah, deschide ochii! exclamă George, care privise cu interes la fată. Are ochii albaştri.

— Aha! Acum pricep eu de ce tovarăşii ei de trib n-au vrut să aibă nimic de-a face cu dânsa – zise lordul. Le-o fi părut suspectă biata fată.

Sprijinită de Bertram, fata se ridică pe jumătate şi privi rătăcită în jur. În aceeaşi clipă intră Petre cu supa şi doctorul duse ceaşca la buzele fetei. Ea bău până la fund lichidul întăritor, privind cu recunoştinţă la binefăcătorul ei. Apoi, spre uimirea celor de faţă, zise într-o engleză fără cusur:

— Vă mulţumesc, domnilor, m-aţi salvat de la o moarte grozavă. Am priceput tot ce aţi vorbit, e tocmai aşa cum aţi spus: sucul boabelor de luga omoară încet, dar sigur. Oh! Ce se va întâmpla acum? La tribul meu nu mă pot înapoia, căci m-ar ucide îndată. Loada – „Alba", cum e numită – mă urăşte.

— Ce-ai spus? O albă trăieşte în mijlocul tribului d-tale şi are o putere atât de mare? întrebă Farrow înmărmurit. Cum se poate asta?

— Loada are pielea mai deschisă decât a mea, tatăl nostru a fost un mare bărbat alb, după cum ni s-a spus. El a murit pe insulă, mormântul său este însă locuit de duhuri rele. Mama noastră ne-a învăţat limba străină, ea a fost singura fiică a căpeteniei şi după moartea tatălui ei, a condus tribul mai departe. Când a murit ea, tribul a vrut să mă facă pe mine căpetenie, pentru că ochii mei sunt altfel decât ai celorlalţi tovarăşi de trib. Loada are ochi negri, deşi pielea ei e mai albă decât a mea. Ea m-a dus ia

mormântul tatălui meu şi a spus poporului că aş fi adus acolo duhurile rele. Bătrânii au hotărât moartea mea, iar Loada, sora mea, mi-a dat sucul otrăvitor.

Fata tăcu şi lăsă capul în jos. Marinarii observară că plângea încetişor.

— Cum te cheamă? întrebă căpitanul.

Ea îşi şterse ochii cu palma, suspină şi răspunse cu glas slab:

— Mă numesc Matra.

Câteva clipe domni tăcerea, apoi lordul întrebă:

— Ce facem acum? Mergem la insula aceea şi o tragem la răspundere pe Loada? Dacă poporul a vrut-o pe Matra ca stăpână, aşa trebuie să se şi întâmple.

— Mă vor ucide, repetă fata, căci în jurul meu plutesc duhurile rele. După cum le-a spus Loada.

— De asta să nu-ţi fie teamă! zise lordul. Doctorul nostru se pricepe să îndepărteze duhurile. Ba el le va preface chiar din rele în bune. Loada îşi va primi însă pedeapsa, fii pe pace! Ce părere aveţi dv., domnilor?

— Eu sunt pentru, răspunse George imediat. Matra trebuie să-şi ia locul pe care i-l oferă tribul. O vom scoate noi la capăt cu Loada aceea.

— Sunt şi eu de părerea voastră – zise Farrow – dar totul atârnă de Matra. Trebuie să ne conformăm dorinţelor ei.

— Eu... nu ştiu ce să zic! răspunse fata şovăind. Aveţi de gând s-o pedepsiţi cu asprime pe Loada?

— Chestia asta o vom lăsa în seama bătrânilor tribului sau a d-tale, zise Farrow. Nu trebuie să uiţi cum s-a purtat ea faţă de d-ta. Nu e neapărată nevoie să-i plăteşti la fel cum ţi-a făcut ea, cred că e de ajuns daca va fi izgonită de pe insulă.

— Da, răspunse Matra, voi încerca să-i conving pe bătrânii tribului să facă aşa. Nu vreau să fie omorâtă, deşi ea nu s-a dat în lături să scape de mine. E sora mea...

— Bine. Plecăm spre insulă şi vom orândui lucrurile cum se cuvine, hotărî căpitanul. Pe mine mă interesează. În primul rând, să aflu ce taine sunt legate de mormântul tatălui d-tale. Te pomeneşti că descoperim lucruri interesante.

— Sora mea ştie mai mult în privinţa asta, ea a stat la căpătâiul mamei până în ultimele clipe şi a aflat taina. Dar ea a lăsat numai să se înţeleagă că acolo ar exista mari taine şi în acelaşi timp a vorbit de duhurile rele.

— Atunci când ai fost la mormânt, n-ai observat nimic suspect? întrebă Farrow.

— Nu. Tata e îngropat într-o peşteră, închisă cu un bloc mare de stâncă. în mijlocul insulei, în desiş, se află un morman de stânci dărâmate. Locul acela era ocolit de toţi, întotdeauna. Se spune că numai tata mergea adesea acolo.

— Aha! Aşadar el a descoperit taina şi a încredinţat-o mamei d-tale, îşi dădu cu părerea Farrow. Dar sora d-tale voia s-o păstreze numai pentru ea şi de aceea a căutat să te înlăture din cale. Te pomeneşti că de aici ţi se trage norocul.

— M-am simţit foarte fericită pe insulă printre semenii mei, zise Matra cu tristeţe. Eram logodită cu un tânăr războinic, Tolo. Nici nu doream altă viaţă. Dar sora mea nu se simţea ca făcând parte din poporul nostru şi susţinea mereu că ea este o albă.

— Şi totuşi ţinea să devină căpetenie, zise Farrow. E ceva nelămurit în chestia asta. Cui îi aparţine insula, de fapt?

— Aparţine mamei mele, iar după moartea ei a devenit proprietatea mea şi a Loadei.

— Nici un guvern străin nu s-a interesat de insulă?

— Tata vorbea uneori despre Noua Zeelandă.

— Aha! Acum pricep cum stau lucrurile, zise căpitanul. Deocamdată, vezi de te însănătoşeşte, Matra, cu ajutorul doctorului nostru, iar în vremea asta eu mă voi îndrepta cu submarinul înainte spre răsărit.

— O zi şi o noapte am plutit pe valuri – murmură Matra. Nimeni n-a cutezat să se apropie de kanu-ul meu, căci avea zugrăvit pe el ochiul duhului rău.

— Asta e foarte interesant! făcu Bertram. Probabil că şi pe alte insule e răspândit obiceiul de a scăpa în felul acesta de tovarăşii de trib neplăcuţi?

— Tribul nostru e mare şi vin băştinaşi şi de pe alte insule să ne aducă tribut, răspunse Matra cu mândrie. Ei ştiu asta şi se feresc de orice kanu pe prora căruia e zugrăvit ochiul duhului rău.

— Foarte interesant! exclamă doctorul. Vrei să-mi dăruieşti mie kanu-ul cu care ai venit? Eu sunt colecţionar de astfel de obiecte.

— De vreme ce l-ai găsit, îţi aparţine, răspunse Matra simplu.

II.
PE INSULA BALONDOŞILOR.

DOCTORUL BERTRAM ÎI MAI DĂDU O CEAŞCĂ cu supă întăritoare şi-i ceru fetei să se culce în hamacul din cabină, după care bărbaţii părăsiră încăperea şi Matra căzu într-un somn adânc.

Petre şi Kara tocmai erau ocupaţi să aducă pe punte kanu-ul. După dorinţa doctorului, luntrea fu transportată în magazia cu torpile, unde nu încurca locul, căci aceste explozibile erau foarte rar folosite.

Când doctorul urcă iar pe punte, îi găsi discutând pe Farrow, George şi Clive.

— Dragă Bertram, e interesantă de tot băştinaşa asta – zise căpitanul. Păcat de ea însă. E foarte inteligentă, totuşi preferă să trăiască printre sălbatici, decât în sânul civilizaţiei. Cu sora ei, lucrurile stau dimpotrivă.

— Eu cred că Matra are dreptate, răspunse doctorul. Printre albi nu s-ar bucura de prea mult respect. A fi o corcitură e tot ce poate fi mai rău pentru o biată fiinţă ca ea. Se spune îndeobşte că numai însuşirile rele ale celor doi părinţi se transmit acestui soi de urmaşi. Aşa pare să fie cu Loada, pe când Matra pare să facă excepţie. Trebuie s-o ajutăm neapărat, ca să-şi recapete stăpânirea şi pe Tolo al ei. Cel mai bun lucru cred c-ar fi s-o luăm pe Loada cu noi şi s-o lăsăm pe vreo insulă, unde va găsi civilizaţia după care jinduieşte. Asta ar fi cea mai potrivită pedeapsă pentru ea, căci îşi va da seama ce a pierdut, atunci când albii o vor privi cu dispreţul ce-l au pentru corcituri. Ce părere ai d-ta, dragă căpitane?

— Da, ideea nu e rea, încuviinţă Farrow. Cred că şi Matra se va învoi, iar Loada ne va fi recunoscătoare când îi vom propune s-o ducem printre oameni civilizaţi.

— Doctore, am uitat ceva, interveni lordul. Nici n-am întrebat-o cum se numeşte tribul căruia îi aparţin aceste surori ciudate.

— Ai dreptate. Cred însă că Matra se va trezi după câteva ceasuri. Ai făcut socoteala, dragă căpitane, cam când vom ajunge pe insulă?

— Cred că în cursul zilei, răspunse Farrow.

— Aha! Uite că se şi ivesc la orizont nişte insule – zise Bertram – poate că printre ele se află şi aceea căutată de noi.

Un şir de puncte se vedea în zare. Când submarinul se apropie, se dovedi că ele erau un brâu de insule mici, nu prea bogate în vegetaţie.

— Nu par să fie astea, spuse Farrow. După cât mi se pare, nici nu-s locuite. Avem însă timp; ne putem apropia să le privim mai de aproape.

— Da, da, căpitane! Exclamă lordul cu însufleţire. Poate că descoperim ceva interesant pe-acolo. Aş avea impresia că sunt un elev de şcoală, care-şi foloseşte vacanţa de vară pornind în călătorii de descoperiri.

— Bine ai spus! făcu Farrow. Şi eu sunt la fel, orice lucru nou mă interesează. Cred însă că aici nu vom face nici o descoperire.

— Nu se ştie – răspunse Clive – în ce mă priveşte, aş vrea să debarc pe una din insule.

— Plăcerea asta ţi-o pot satisface, zise Farrow. Ne vom apropia de cea mai mare dintre ele.

Cu cât submarinul înainta, cu atât se vedea mai lămurit că insulele sunt nelocuite. Nu era nici un pom fructifer, nici un palmier, ci numai arbori mărunţi.

— Mai crezi şi acum că e ceva de descoperit aici? îl întrebă căpitanul pe lord. Părerea mea e că nu vei da nici măcar peste vreo speţă nouă de gândaci sau fluturi.

— Asta nici nu m-ar interesa, răspunse englezul. Eu caut doar aventuri în toată regula.

— Bine, hai să-ţi fac plăcerea, zise căpitanul. Văd colo în faţa noastră un golf adânc, ale cărui maluri par să coboare de-a dreptul în apă. Mă pot apropia de ţărm, iar d-ta vei avea putinţa să sari de pe puntea vasului pe plaja îngustă.

Farrow cârmi spre golful pe care-l zărise. Lordul Clive îşi luă repede din cabina sa o puşcă „Mauser”, în sinea lui fiind aproape convins că va da în desiş peste vreun tigru, pe care intenţiona să-l vâneze.

— Tată, îmi dai voie şi mie să merg pe uscat? se rugă George. Vreau să văd dacă nu găsesc vreo insectă interesantă pentru colecţia doctorului. Nu par să fie primejdioase locurile pe aici şi apoi îmi iau revolverele şi pumnalul cu mine.

— Hai, du-te, încuviinţă căpitanul. Poate că găsiţi, într-adevăr, ceva interesant pe insulă.

Cârmind cu dibăcie, Farrow lipi vasul de ţărmul stâncii de corali, din care era formată insula.

Lordul Clive sări cel dintâi pe ţărm. Fără să se sinchisească de George, el se îndreptă spre o spărtură largă în desiş.

Tânărul însă se opri în faţa tufişurilor. Ţinea mult să prindă vreun gândac necunoscut de ei, pentru doctorul Bertram, pe care-l îndrăgise şi mai mult de când îi făgăduise să-i povestească mereu din aventurile sale din tinereţe. George avea întotdeauna la el o sticluţă cu alcool, pentru scopul de mai sus.

Căută cu băgare de seamă prin tufiş, fără să dea de vreo gânganie. Păşi încetişor spre tufişul învecinat şi găsi un gândăcel colorat, pe care-l vâri imediat în sticlă.

Tot căutând alţii la fel, i să păru că zăreşte unul sub crengi, se aplecă să-l ridice, dar se opri încremenit.

Printre ramurile de jos ale tufişului des ieşea la iveală o mână cafenie, cu degetele încovoiate... Mâna aceasta părea să fie a unui om leşinat, sau a unui mort şi George îşi dădu seama de asta la prima vedere. Aşadar, insula era locuită şi era chiar foarte primejdioasă, judecând după ceea ce vedea. George vârî repede sticluţa în buzunar şi apucă încetişor mâna misterioasă. Era ţeapănă, deci omul era mort şi încă de câteva ceasuri.

Tânărul se ridică repede, căci voia să-l prevină pe lord, care pornise în desiş. Se putea întâmpla să cadă în mâinile vreunui trib sălbatic, care-l va ucide imediat.

Alergă spre spărtura prin care dispăruse Clive, făcu semne îndărăt spre submarin, apoi o luă înainte. Atunci auzi un ţipăt scurt şi întrerupt, un ţipăt de groază.

Fără să stea mult pe gânduri, o porni în goană pe poteca îngustă, presărată cu pietre. Ţipătul se auzise la o depărtare de vreo cincizeci de metri şi George străbătu distanţa aceasta în câteva clipe.

Apoi rămase încremenit locului, căci i se înfăţişă o privelişte grozavă. în faţa lui se ivise o potecă îngustă, care ducea printre nişte stânci de înălţimea unui om. Lordul stătea ţeapăn şi nemişcat de partea dreaptă a acestui defileu, cu spatele lipit de stâncă.

Înaintea lui se legăna însă un şarpe uriaş, de culoare verzuie, care-şi ridicase partea superioară a trupului până la nivelul feţei lui. Fără să vrea, George se gândi la grozava „naja bungarus", cobra Indiei, cel mai mare dintre toţi şerpii veninoşi.

Lordul găsise aşadar ceva nou, interesant – un soi necunoscut al acestor şerpi primejdioşi. Însă felul cum

făcuse această descoperire, desigur că nu era prea plăcut pentru el.

Veninoasa târâtoare aproape se lipise de faţa lui, iar muşcătura ei ar fi însemnat o moarte sigură. Nici intervenţia doctorului n-ar fi fost de vreun folos, căci o muşcătură în obraz aduce sfârşitul, dat fiind că aici nu se poate întrerupe circulaţia sângelui.

În graba lui, George înaintase atât de mult, încât el însuşi era acum în cea mai mare primejdie. Dacă şarpele şi-ar fi întors capul, i-ar fi înfipt colţii în carne înainte ca el să fi putut să se apere, fugind sau trăgând arma de la brâu.

Trebui să facă o sforţare ca să se dezmeticească din încremenirea care-l cuprinsese. Şi în vremea asta. Lordul îi arunca priviri rugătoare, să-i vină în ajutor; căci bietul englez nu trebuia să mişte nici măcar un deget, deoarece reptila înfuriată s-ar fi năpustit atunci asupra lui şi i-ar fi înfipt colţii veninoşi în obraz.

George chibzui cu iuţeala fulgerului. Trebuia să-şi smulgă revolverul de la brâu şi în aceeaşi clipă să şi tragă. Nu-i era îngăduit să piardă vremea pentru a ţinti, iar glonţul trebuia să nimerească dintr-odată capul şarpelui şi să-l zdrobească imediat.

Aşa şi făcu. Împuşcătura nimeri şarpele în ceafă, îl zvârli cât colo şi în vreme ce Clive sări şi el în lături, reptila groasă cât braţul se zvârcoli în spasmele morţii pe pământul stâncos.

— Dragă domnule George, mi-ai salvat viaţa – zise lordul cu căldură. Asta n-o voi uita niciodată. Ştiu că eşti prea modest ca să primeşti mulţumiri, dar voi găsi eu un mijloc să mă plătesc. Până atunci, dă-mi voie să-ţi strâng mâna.

— Dar bine, domnule Clive – răspunse George stingherit – n-am făcut decât ceea ce trebuia să fac. Şi dumneata în locul meu ai fi procedat la fel. Acum să părăsim mai bine insula, care pare să fie foarte primejdioasă. Cred că şi mortul pe care l-am găsit pe plajă, printre tufe, a căzut şi el victima unui şarpe dintr-aceştia.

— Aş vrea să iau reptila ucisă cu mine, zise lordul. Poate că-i facem cu asta o bucurie doctorului.

George, care ţinea încă în mână revolverul cu care omorâse şarpele, îi dădu deodată brânci lordului şi nu lipsi mult ca bietul englez să nu cadă grămadă. în clipa

următoare, se auzi iarăşi o detunătură, glonţul zbură atât de repede, aproape pe deasupra capului lordului, încât acesta se cutremură, apoi văzu alunecându-i pe dinaintea ochilor o frânghie colorată, care căzu la pământ, unde începu să se zvârcolească în ţărână.

Clive sări din nou în lături, galben la faţă ca un mort. Era un al doilea exemplar al aceluiaşi soi de reptilă.

— A ieşit din crăpătura aceea din stâncă – zise George calm. L-am văzut întâmplător, tocmai când voiam să vâr revolverul la loc. De aceea ţi-am dat brânci; până s-apuc eu să strig, ar fi fost prea târziu. Înainte de a fi putut sări în lături, şarpele te-ar fi înhăţat. Acum îi putem duce doctorului două exemplare, adică o pereche.

— Dragă George – zise lordul mişcat – mi-ai salvat viaţa pentru a doua oară. Îţi dau cuvântul meu de lord că nu voi uita asta niciodată. Dar hai să plecăm, căci nu prea suntem în siguranţă aici. Cine ştie câţi şerpi or mai fi stând ascunşii Să mergem!

George legă repede şerpii ucişi cu câte o sfoară groasă, apoi, împreună cu Clive, târî după ei reptilele. După câteva minute de mers. Ajunseră pe plajă. Acolo dădură de căpitan, de doctorul Bertram, Petre şi alţi camarazi adunaţi în jurul cadavrului băştinaşului, pe care-l scoseseră din tufiş. Ei nu auziseră cele două împuşcături trase de George, căci stâncile şi desişul înăbuşiseră ecoul lor.

— Părerea mea e că numai un şarpe enorm l-a ucis pe omul acesta – îl auzi George pe doctor spunând. S-a mai putut ascunde în tufiş, apoi l-a ajuns moartea.

— Nu cumva vei fi vrând să susţii că există pe aici şerpi atât de mari, încât să poată muşca pe un om în ceafă? Întrebă căpitanul, la priveşte numai cât de îndepărtaţi trebuie să fi stat unul de altul presupuşii colţi veninoşi. Dar dacă o fi într-adevăr cum zici d-ta, atunci trebuie să luăm repede urma lui George şi a lordului, căci ar însemna că sunt în mare primejdie. Repede la...

— Nu mai e nevoie – zise George în aceeaşi clipă. Reptilele au şi fost răpuse. Dar lordul era cât pe-aci să le cadă victimă.

Doctorul se repezi imediat la cele două târâtoare şi le examină cu băgare de seamă, pe urmă zise:

— Pare să fie vorba într-adevăr de o varietate a lui „naja bungarus”. E o descoperire de cea mai mare însemnătate pentru ştiinţă. Dragă căpitane, trebuie să

stabilim poziţia exactă a insulei, căci aş vrea să comunic prin radio societăţilor zoologice din Australia locul unde au fost găsite reptilele. Sunt încredinţat că se va trimite o expediţie ştiinţifică, pentru a se căuta aici şerpi.

— Îţi voi îndeplini dorinţa, doctore, răspunse Farrow. Cred însă că ăştia doi n-au fost singurele exemplare existente în insulă. Căci dac-ar fi aşa, te-ai cam face de râs, dragul meu.

— Ba deloc, deoarece lordul Clive poate confirma că n-a lipsit mult să fie muşcat de aceste reptile uriaşe. Afară de asta, fireşte că le voi fotografia.

— Pentru mine e mai interesant să aflu cum a ajuns băştinaşul acesta pe insulă, zise Farrow. Să-l fotografiem şi pe el, apoi să-l îngropăm cum se cuvine.

Propunerea căpitanului fu repede dusă la îndeplinire, apoi se întoarseră cu toţii pe submarin. Bertram îl rugă pe lord să-i istorisească cum se petrecuseră lucrurile şi englezul răspunse:

— Am intrat pe poteca stâncoasă fără să mă sinchisesc de nimic. Deodată, am văzut la stânga mea un ghemotoc multicolor care zăcea la pământ. L-am atins cu ţeava puştii... şi în clipa următoare, m-am şi lipit de peretele de stâncă, îngrozit, căci trupul enorm al reptilei ţâşnise în sus, spre mine. Restul l-a făcut domnul George al d-voastră... Vă rog să mă credeţi că au fost clipe foarte neplăcute, dar cel puţin pot spune că mi-am văzut împlinită dorinţa de a trece printr-o aventură mai ca lumea... N-aş vrea s-o trăiesc însă pentru a doua oară. Mi s-a oprit inima în loc de groază, vă spun drept, ceea ce nu mi s-a întâmplat nici când m-am trezit odată, în junglă, faţă-n faţă cu un tigru întărâtat.

— Ei, vezi, mă bucur că ţi-ai scos pârleala de rândul trecut, când n-ai avut norocul să iei parte la aventura cu francezul Couchet, zise Farrow zâmbind. Şi-apoi, ai descoperit şerpi pe care ştiinţa nu i-a cunoscut până acum, după cum susţine savantul nostru doctor. Te pomeneşti că vor căpăta numele „naja bungarus clivius".

— Ce să zic! Bucuria acestei descoperiri – aşa cum am trăit-o eu – aş fi lăsat-o pe seama doctorului, răspunse lordul râzând. Dar mai interesant decât asta este, domnule căpitan, descoperirea mortului. N-ar fi bine să facem un ocol în jurul insulei, ca să ne încredinţăm dacă nu şi-a pierdut pe undeva kanu-ul cu care a venit încoace?

— La asta m-am gândit şi eu, zise Farrow, dar nu prea cred c-o să avem succes. Mortul îşi va fi tras barca în tufiş, ascunzând-o pe undeva, atunci când a păşit pe insulă. În tufişuri, n-aş vrea să m-apuc să caut însă, căci e foarte probabil să dăm peste alţi şerpi acolo, ceea ce ar fi primejdios.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. Nu merită kanu-ul sacrificiul unuia dintre vitejii d-tale marinari. La urma urmei, nici n-avem de ce ne bate capul: omul a păşit pe insulă fără să bănuiască ceva şi moartea i s-a tras din pricina muşcăturii unuia din şerpii veninoşi. Voi face un raport în privinţa asta, pe care d-ta îl vei semna. Împreună cu fotografiile, voi trimite raportul guvernatorului respectiv şi cu asta chestia e încheiată pentru noi.

Submarinul părăsi golful şi ţinându-se pe lângă ţărm, înconjură insula. Dar, deşi priveau cu atenţie prin ocheane, nu izbutiră să descopere nici un kanu şi nici vreo urmă în desiş nu putură găsi, unde mortul să-şi fi vârât kanu-ul. Rămaseră deci la presupunerea – exprimată şi de căpitan – că băştinaşul fusese adus de alţii pe insulă şi lăsat acolo într-adins.

— Atunci s-ar putea crede că e la mijloc tot un soi de pedeapsă, îşi dădu cu părerea lordul. Sau găseşti d-ta o altă explicaţie a faptului, domnule căpitan?

— Nu, dragul meu lord. O voi întreba şi pe mica Matra când se va trezi. Sunt încredinţat că va recunoaşte în mort pe unul din tovarăşii ei de trib.

— Ai dreptate! exclamă lordul. Insula trebuie să fie aproape. Cu alte cuvinte, simpatica Loada dispune şi de alte mijloace de condamnare la moarte. Să sperăm că vom face cunoştinţă cu ea curând.

Submarinul porni încetişor mai departe, spre răsărit. După vreun ceas, George se duse la infirmerie ca să se intereseze de starea Matrei. De cum trecu pragul, doctorul îi zise:

— Adu-i încoace pe căpitan şi pe lord, dragă George. Fata se va trezi curând.

Tânărul alergă înapoi în turn şi împreună cu tatăl său şi cu Clive se duseră în cabina-infirmerie, unde ajunseră tocmai când doctorul îi dădea fetei, care se trezise, o ceaşcă cu supă întăritoare. Trebuia s-o obişnuiască cu-ncetul să mănânce, după un post atât de îndelungat.

Totul în ea trăda însă pe copilul crescut în sânul naturii. O fată civilizată de vârsta ei – să fi avut cel mult

şaptesprezece ani – ar fi murit, desigur, numai din cauza spaimei, sau, în orice caz, ar fi zăcut multă vreme de pe urmă grozavelor suferinţe sufleteşti prin care trecuse. Dar Matra se arata atât de vioaie şi plină de sănătate, de parcă nimic nu i s-ar fi întâmplat.

— Pot să mă ridic? întrebă ea tocmai atunci pe doctor. Mă simt strâmtorată aici, am nevoie de aer proaspăt Cred că mă aflu pe un vapor.

— Da, Matra, dar nu e un vapor ca toate vapoarele. Nu trebuie să-ţi fie teamă. Vasul nostru poate merge şi pe sub apă, răspunse doctorul.

— Va să zică e un submarin, zise fata, spre surprinderea tuturor. Îmi pare bine să cunosc şi eu un astfel de vas; tatăl nostru ne-a vorbit mult despre submarine, deşi eram nişte copile. Aş vrea să ies pe punte... sau călătorim pe sub apă, acum?

— Nu, suntem la suprafaţă – răspunse căpitanul. Dacă te simţi în puteri, atunci urmează-ne, te rog!

Tânăra sări din hamac, sprintenă ca o căprioară. Nici ea, nici bărbaţii din jurul ei nu se simţeau stingheriţi că era îmbrăcată numai cu un şorţuleţ care-i acoperea mijlocul, căci acesta era portul obişnuit pe aceste insule paradisiace.

Când intrară în turn, Matra privi uimită în juru-i. Deşi nu se vedea nicăieri vreo insulă, sau alt semn, ea zise deodată arătând cu mâna spre sud-est:

— Acolo se află insula noastră. Cu un Kanu, aş ajunge în patru ceasuri.

Farrow se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Aşadar, încă douăzeci de kilometri. Pe ăştia îi fac într-un sfert de ceas, dacă voi da toată viteza la motoare. Peste vreo trei ceasuri se va întuneca şi sunt de părere să debarcăm cât mai repede pe insulă, pentru ca să aranjăm totul înainte de a se lăsa noaptea.

— Matra – o întrebă doctorul – cum se numeşte tribul d-tale?

— Ei îşi zic Balondo.

— Hm, n-am auzit de neamul ăsta, răspunse Bertram. Se pare că facem descoperiri interesante prin ţinuturile astea. Gândacul pe care ml l-ai adus d-ta George, aparţine şi el unei specii necunoscute. Aşadar, gândaci noi, şerpi noi şi oameni noi... Mai mult nici n-ai putea cere.

Farrow dădu comanda de sporire a vitezei motoarelor şi după un sfert de ceas se ivi insula cu pricina. Cei din

turn observară imediat câţiva oameni agitaţi, stând pe ţărm şi privind cu încordare la monstrul de oţel care se apropia.

Când căpitanul intră încetişor într-un golf mare, pe malurile căruia se adunaseră băştinaşii, el auzi strigăte asurzitoare. Numele „Matra” revenea neîncetat pe buzele lor şi deodată în mâinile războinicilor lucirăsuliţe grele şi arcuri primejdioase.

III.
DOCTORUL BERTRAM VRĂJITOR.

FARROW COMANDA IMEDIAT să se oprească motoarele, apoi i se adresă Matrei, care privea cu ochii scânteietori spre ţărm:

— Ce se petrece acolo, Matra? Vor să te oprească să debarci?

— Da, domnule căpitan, se tem de duhurile rele care mai plutesc în jurul meu şi care m-au ajutat să mă înapoiez. Ba ei consideră şi vasul d-voastră ca o vrăjitorie, iar pe cei de pe el drept duhuri rele.

— Asta-i bună! făcu Farrow, pe jumătate înveselit. Rolul de vrăjitor nu l-am jucat încă, deşi am trecut prin atâtea altele în cariera mea aventuroasă. Dragă doctore, d-ta eşti atoateştiutor, nu cumva pricepi limba balondoşilor?

— Cum să nu! E un dialect al unui grai polinezian, după cum aud, dar le voi da şi o reprezentaţie vrăjitorească, în faţa căreia vrăjitorul tribului va rămâne năuc, bătrânul acela care face gesturi atât de ciudate, colo, la stânga.

Doctorul vorbise franţuzeşte, căci nu voia să clatine prea mult credinţa Matrei, care, deşi se trăgea dintr-un european, rămăsese totuşi băştinaşă. Credea, desigur, în vrăjitorul tribului şi poate că în adâncul sufletului credea şi ea ca e stăpânită de duhuri, ca urmare a vizitei ce o făcuse la mormântul tatălui ei.

Bertram se apropie de parapetul vasului şi strigă câteva cuvinte. Băştinaşii amuţiră ca prin farmec, iar bătrânul vrăjitor păşi şovăind spre ţărm...

Doctorul fi vorbi cu glas hotărât, bătrânul răspunse însă codindu-se şi începu să facă iarăşi mişcări ciudate cu braţele.

Atunci doctorul şopti la urechea lui George:

— Adu repede câteva rachete, focuri bengale şi tot felul de artificii ce mai sunt în magazie. Vreau să dau o mică reprezentaţie.

Tânărul alergă în magazie şi aduse cele cerute. În timpul absenţei sale, doctorul îi vorbi din nou vrăjitorului, apoi – spre uimirea lui Farrow şi a celorlalţi tovarăşi – începu să facă nişte gesturi ciudate cu braţele, rostind cuvinte neînţelese, întorcând capul în toate direcţiile, făcând-o pe vrăjitorul adevărat.

Căpitanul şi Clive se siliră să nu pufnească în râs, dar Matra îl privea pe doctor cu ochii holbaţi şi cu spaima întipărită pe faţă. Când George aduse artificiile, fără să înceteze să facă gesturi sălbatice, Bertram îi strigă:

— Fixează-le de parapet, dragă George. Focurile bengale aşează-le cât mai la margine, ca să le pot împinge în apă imediat.

Tânărul fixa cu dibăcie de parapet rachetele şi sorii artificiali, mai puse câteva pocnitori deasupra şi le legă între ele cu sfoară inflamabilă.

După ce-i făcu un semn lui George să se înapoieze în turn, doctorul strigă cu o intonaţie solemnă câteva cuvinte către băştinaşi, apoi păşi spre locul unde se afla capătul sforii inflamabile şi o aprinse.

Spectacolul care urmă era măreţ: soarele începu să se învârtească vâjâind şi împroşcând jerbe de scântei aurii, rachetele se aprinseră în văzduh, pocnitorile bubuiră şi focurile bengale ţâşniră ca săgeţile prin apa golfului.

Când „parada” se sfârşi, băştinaşii zăceau întinşi la pământ. Doctorul Bertram le strigă câteva vorbe de triumf, apoi i se adresă lui Farrow:

— Dragă căpitane, înainte de a începe reprezentaţia, le-am spus că voi distruge duhurile rele care mai plutesc în jurul Matrei. Acum au văzut minunea cu ochii lor. Apropie-te fără grijă cu submarinul de ţărm. Nu cred să mai fie vreo primejdie.

— N-ar fi bine s-o întrebi mai întâi pe Matra în privinţa asta? Propuse căpitanul. Ceea ce mă miră e că n-am descoperit-o pe sora ei. Ar fi trebuit să ne sară în ochi prin culoarea albă a pielii.

Doctorul vorbi cu fata, care se uita cu teamă la el. Dar toţi observară cu uimire că ea avea acum o atitudine mult mai liniştită şi mai liberă. Asta însemna că în sinea ei credea în duhurile rele de care fusese însoţită şi că doctorul izbutise să le îndepărteze prin foc şi pocnitori.

Fireşte că Farrow şi Bertram vorbiseră în altă limbă – esperanto, pe care o cunoşteau destul de bine – pentru ca să nu fie înţeleşi de fată. Acum doctorul i se adresă ei în limba engleză:

— Matra, n-am zărit-o pe sora d-tale, Loada. Unde poate fi? N-ar fi bine să-i întrebi pe oamenii d-tale, sau poate vrei să coborâm întâi pe uscat şi să te impunem ca stăpână a tribului? Poate e chiar mai bine ca Loada să nu fie de faţă.

— Acum nu mă mai tem de ea, răspunse Matra cu ochii scânteietori. D-ta eşti un om puternic, domnule doctor, n-aş fi crezut niciodată că un alb dispune de astfel de forţe. Putem debarca fără grijă.

Cu toată asigurarea ei, Farrow dădu cu şovăială comenzile necesare. El avea o presimţire că toată aventura asta nu va trece atât de simplu, cum se părea acum. Lipsa Loadei îl cam punea pe gânduri.

Când „Dox”-ul se lipi de ţărm şi Matra sări sprintenă pe uscat, băştinaşii, care se ridicaseră în vremea asta de la pământ şi păreau mai liniştiţi, se lăsară în genunchi în faţa ei.

Matra îl chemă pe unul din războinici – un bărbat tânăr, frumos şi bine legat – şi zise către Farrow:

— Acesta e Tolo, omul cu care mă voi căsători.

— Ai făcut o alegere bună, Matra, răspunse căpitanul prietenos. Acum te rog să-l întrebi ce-i cu sora d-tale. Ea e singura care ne mai poate deveni primejdioasă.

Cu o mişcare mândră, fata se întoarse spre tovarăşii ei de trib şi vorbi mai mult timp cu ei. Când sfârşi, se auzi un murmur de aprobare şi Matra îi spuse lui Farrow.

— Loada lipseşte de pe insulă. Ca să pedepsească pe un unchi de-al nostru – care-mi ţinuse mie partea – l-a dus pe o insulă misterioasă, ca să-l lase acolo în părăsire, apoi avea de gând să mai viziteze o insulă învecinată. Acolo vin adesea negustori albi şi sora mea se duce din când în când să-i vadă.

— Ce, Loada l-a dus pe un unchi al vostru pe o insulă? Întrebă căpitanul pălind. De ce se numeşte „misterioasă” insula aceasta?

— Acolo trăiesc diavoli, care ucid pe oricine se apropie, răspunse fata cu glas tremurător.

— A! Atunci bănuiala mea a fost îndreptăţită, zise Farrow. Aşadar, o nouă ticăloşie a Loadei. Matra, l-ai recunoaşte pe unchiul d-tale?

Spunând asta, scoase din buzunar fotografia mortului, pe care o făcuse lordul Clive pe insulă.

Probabil că Matra nu văzuse încă o fotografie în viaţa ei. Zărind acum imaginea, ea scoase un ţipăt uşor, se dădu înapoi speriată, pe urmă o aruncă repede jos şi-l privi pe Farrow cu o admiraţie sfioasă.

— E unchiul meu – spuse încetişor – e mort, a căzut jertfă diavolilor. Dar cum vine sufletul lui pe hârtia asta?

Doctorul interveni:

— Sufletul lui e fericit, este la duhurile cele bune. Dar trupul lui mort l-am întipărit pe această hârtie, ca o mărturie împotriva Loadei, care este vinovată de moartea lui.

Limbajul acesta era mai limpede pentru Matra. Ea clătină din cap şi răspunse:

— Mă bucur de soarta unchiului meu. Nu e însă nevoie de mărturie împotriva surorii mele, căci se hotărâse dinainte ca unchiul meu să fie dus pe insulă şi lăsat singur acolo.

— Alte ţări, alte moravuri! Mormăi doctorul către căpitan, în esperanto. Eşti de părere să rămânem aici până se va înapoia Loada?

— Fireşte – răspunse Farrow – am făcut treaba doar pe jumătate. Trebuie s-o luăm pe Matra cu noi, altfel viaţa ei e în primejdie aici: sau s-o aşeze şi ea, la rândul ei, pe soră-sa într-un kanu dintr-acelea cu ochiul duhului rău zugrăvit la proră.

— Drace! Ai început să vorbeşti ca un om care a trăit ani îndelungaţi printre aceşti sălbatici. Dar ai dreptate, trebuie să facem treaba pe de-a-ntregul, adică să aşteptăm înapoierea Loadei. Să sperăm că nu va întârzia prea mult altminteri ar trebui să ne pierdem câteva zile pe aici.

— În cazul acesta vom avea prilejul să vedem ce-i cu taina mormântului, zise căpitanul. Chestia mă interesează foarte mult.

— Aşa e, era cât pe-aci să uit, spuse doctorul. S-o întrebăm pe Matra dacă ne îngăduie. Ea trebuie să hotărască, deoarece ea e stăpâna insulei.

— Dar unde o fi? întrebă Farrow mirat. A pierit, aşa, dintr-odată... Doctore, mă tem că nu prea suntem în siguranţă aici.

In aceeaşi clipă veni şi Tolo, logodnicul tinerei fete, care se înclină în faţa doctorului şi-i spuse câteva cuvinte.

— Suntem invitaţi s-o vizităm pe Matra în coliba ei de stăpână a tribului, tălmăci Bertram. Să mergem.

Porniră printre colibe şi ajunseră curând într-un mic luminiş. Aici se afla un bungalow, nu prea mare, pe care şi-l construise, probabil, tatăl celor două surori. Matra ieşi pe terasă, în întâmpinarea oaspeţilor căpitanul, George, doctorul, Clive şi Petre.

Cu un zâmbet fermecător, ea le zise:

— Domnilor, mă bucur să vă pot saluta în casa mea. (Deveni apoi serioasă şi urmă): Printre lucrurile surorii mele am găsit unele însemnări pe care nu le prea pricep. Tata s-a silit să mă-nveţe să citesc şi să scriu, dar n-am prins prea mult îmi dau seama, însă, că e vorba de taina mormântului său. Vreţi să mă ajutaţi să lămuresc lucrurile?

— Fireşte! Se grăbi să răspundă Farrow. Am venit doar anume cu scopul acesta Şi te vom ajuta şi mai depărta când se va înapoia Loada.

— Atunci, vă rog să poftiţi înăuntru.

Încăperea în care intrară era mobilată în stil european, dar nu prea elegant Matra îi duse apoi într-o cameră alăturată, unde se afla chiar şi o masă de scris.

Matra arăta spre biroul ale cănii sertare erau trase.

— Vă rog, domnilor – zise ea – nu pot desluşi atât de repede ce scrie în ele, dar hârtiile care sunt acum pe masă le-am găsit în sertarul din mijloc, erau puse deasupra într-un plic galben.

— Aha asta e chiar interesant! Zise Farrow, luând în mână plicul. Scrie chiar pe el: „taina mormântului meu". Vom da repede de rostul lucrurilor.

Luă loc la birou, iar doctorul, George şi lordul se aplecară curioşi peste umărul său. Matra stătea cu mâinile sprijinite de masă şi privea cu încordare la căpitan.

Numai Petre, pe care lucrurile acestea nu-i prea interesau, chibzuia ceva mai practic. Ei îşi spunea că se aflau aici printre nişte băştinaşi care avuseseră la început o atitudine ameninţătoare, până când doctorul izbutise să-i liniştească cu „vrăjitoriile” lui.

Uriaşul nu prea avea însă încredere în liniştea asta. El era întotdeauna cu ochii-n patru, mai cu seamă atunci când se afla cu el iubitul său George.

Nesinchisindu-se de hârtiile care treziseră interesul celorlalţi camarazi, el îşi îndreptă atenţia spre fereastra deschisă, care se afla în stânga biroului.

Era într-adevăr o fereastră, cu geamuri, care-ţi făcea o impresie caraghioasă aici, printre băştinaşi. Cine ştie de la ce depărtare adusese tatăl Matrei sticla pentru geamul acesta!

Petre privi peste locul liber din faţa bungalow-ului. Până la desişul îndărătul căruia se aflau colibele băştinaşilor erau vreo douăzeci de metri. Tufişurile erau foarte dese şi Petre se gândea cât de lesne s-ar fi putut furişa pe acolo un duşman, pentru a-l ucide pe vreunul din cei din casă cu o săgeată sau un glonţ.

Câteva clipe, atenţia fi fu atrasă de vorbele lui Farrow:

— Ah! Asta e foarte ciudat şi dă la iveală cât se poate de bine caracterul acestui bărbat, care şi-a încheiat viaţa aici, în singurătate. Numele lui nu-l găsesc nicăieri, dar poate vom afla din celelalte hârtii câte ceva despre personalitatea sa. Lată ce scrie aici:

„Femeia pe care am iubit-o mai mult decât orice pe lume m-a înşelat amarnic. De aceea m-am retras printre oamenii aceştia primitivi, ca să-mi sfârşesc zilele aici. După câţiva ani, am luat-o de soţie pe frumoasa Maru, fata căpeteniei. Ea mi-a dăruit două fiice, pe Loada şi pe Matra. Le-am învăţat englezeşte, dar n-am făcut nimic pentru a trezi în ele dorinţa de a trăi în ţări civilizate. De aceea nici nu le-am vorbit ceva despre comoara uriaşă pe care am găsit-o pe insulă, în locul pe care l-am ales pentru mormântul meu. L-am poruncit chiar şi vrăjitorului să rostească un blestem asupra acestui mormânt; socoteam că astfel le voi ocroti, caci cu această comoară ar putea juca un rol foarte mare în lumea albilor. Dar ştiu că ar deveni nenorocite, totuşi, căci oamenii civilizaţi le-ar privi mereu ca pe nişte corcituri.

Le-am şi spus asta şi Matra a fost destul de inteligentă ca să recunoască. Ea vrea să se mărite cu tânărul Tolo şi alegerea ei e cât se poate de bună. Împreună cu dânsul ea va conduce cu pricepere tribul acesta. Loada însă mă îngrijorează. Ea duce dorul albilor, rasa tatălui ei. Dacă i-aş trăda în întregime taina mea dânsa ar scoate la iveală comoara şi şi-ar lua drumul spre lumea civilizată. De aceea am luat măsuri şi un profan care nu cunoaşte semnele ar pieri odată cu comoara.

Ţin ca Matra să devină stăpână a tribului, deşi e mai tânără ca cealaltă. Ştiu că Loada va părăsi într-o zi insula, pentru a-şi lega viaţa ei de aceea a vreunul aventurier alb. Să dea Domnul să nu sufere vreo dezamăgire!

Las aici câte o scrisoare pentru Loada şi Matra, în care le spun fiecăreia din ele vorbele ce li se potrivesc!"

Farrow puse hârtia pe masă şi zise:

— Fireşte că Loada va fi deschis şi scrisoarea adresată d-tale, Matra şi cred că această scrisoare cuprinde date mai amănunţite asupra comorii ascunse lângă mormânt. Mă tem mult că Loada s-a dus să-şi aducă ajutoare de pe insula învecinată, ca să ridice comoara. Poate că trebuie să ne pregătim pentru o luptă înver...

Farrow îşi întrerupse vorba căci în spatele său şuieră o împuşcătură din pistolul greu al lui Petre, glonţul trecu prin fereastră, apoi se auzi un ţipăt ascuţit şi un zgomot în tufişurile din faţa bungalow-ului.

În clipa următoare, cei din casă dădură buzna afară, ba George sări chiar pe fereastră şi apoi îşi făcu vânt peste balustrada terasei.

Petre însă i-o luase înainte şi cu sărituri de adevărat uriaş străbătu luminişul, ajungând repede la tufişuri, în care pătrunse fără să stea mult pe gânduri.

— Petre, ce s-a întâmplat? întrebă George, care se afla în spatele lui. Asupra cui ai tras?

— Am văzut o mişcare, răspunse Uriaşul, apoi s-a ivit un arc cu săgeată printre crengi... A! uite, aici... e sânge. L-am nimerit în braţ pe ucigaş, cred. Păcat că a scăpat... Dar lasă că punem noi mâna pe el!

Petre ieşi din tufiş ţinând în mână arcul cu săgeata şi alergă spre spărtura din desiş, care ducea spre sat. Aici se-ntâlni cu ceilalţi tovarăşi şi după câteva clipe sosi şi Matra.

Văzând săgeata în mâna Uriaşului, ea se cutremură şi zise înspăimântată:

— Fiţi cu băgare de seamă, e otrăvită! Nu-i atingeţi vârful!

— Se întrebuinţează săgeţi dintr-astea pe insulă? întrebă Farrow, mergând alături de ea spre sat.

— Numai Kao se pricepe să fabrice otrava care ucide repede. Cu ajutorul ei, dânsul răpune mistreţii care trăiesc în desişul insulei. Nici un altul nu are săgeţi dintr-astea. Kao e omul de încredere al Loadei. De ce a rămas el aici n-aş putea spune.

— Lasă că ne-o va spune chiar el, căci îl vom găsi repede, răspunse Farrow, îndârjit. Cred că Petre l-a rănit grav, altfel nu se explică ţipătul pe care l-a scos.

Ajunseră în sat, unde le ieşi înainte vrăjitorul, urmat de alţi bătrâni şi vorbiră Matrei foarte agitaţi, care le răspunse repede, arătându-le săgeata otrăvită. Începu o discuţie înflăcărată, care-l făcu pe Farrow să-şi piardă răbdarea. El era grăbit să-l prindă pe individul misterios, care se pregătise să trimită o săgeată otrăvită din umbra tufişului. Probabil că pe Matra voia s-o ucidă, fiindcă ea stătuse tocmai în faţa ferestrei.

În cele din urmă, fata se-ntoarse spre marinari şi zise:

— Kao a fugit A pornit în goană prin sat cu braţul plin de sânge, a chemat şase tineri care sunt de partea lui şi a Loadei, a luat kanu-ul cel mai uşor şi a plecat grabnic de-a lungul coastei, spre sud. Acolo sunt multe ascunzători, în care se poate ascunde uşor când se va vedea urmărit.

— Atunci nu ne rămâne decât s-aşteptăm până se înapoiază – zise Farrow, calm. Cred că va veni împreună cu Loada. Poate că a plecat chiar la ea, pentru a o vesti că adevărata stăpână s-a întors şi o vom avea aici în cel mai scurt timp.

— Şi atunci se va da, fireşte, o luptă, zise Matra.

Rostise liniştită aceste cuvinte, dar în ochii ei sclipea o hotărâre dârză.

— Acum ştiu bine – urmă ea – că tata dorise să iau în stăpânire tribul: n-a spus-o numai, dar a şi scris-o. Nu mă mai dau bătută cu una, cu două. Să mergem, însă, domnilor, ca să cercetăm şi celelalte hârtii. Poate că găsim scrisoarea pe care a lăsat-o tata pentru mine.

— Petre, George, ar fi bine să fiţi cu mai multă băgare de seamă, zise căpitanul. Nu e exclus ca vicleanul acela de Kao să se fi prefăcut numai că fuge, pentru ca să se întoarcă prin desiş şi să repete încercarea.

— La asta m-am gândit şi eu, tată, răspunse George. E mai bine să stau de pază şi-mi vei povesti tu mai târziu ce cuprinde scrisoarea, dacă o veţi găsi. Haide, Petre, să ne căutăm locuri bune pentru pândă. Unde e coliba lui Kao? I se adresă el Matrei.

— În desiş, răspunse fata. Şi-a construit-o departe de sat şi rar se duce undeva la el, căci toţi se tem de săgeţile sale otrăvite. În spatele bungalow-ului meu, pe dreapta se face o potecuţă, care duce drept la coliba lui.

Fără să mai stea pe gânduri, tânărul îl trase pe Uriaş după el şi străbătând luminişul, dădură curând de poteca de care le vorbise Matra. Porniră de-a lungul ei, cercetând cu băgare de seamă în toate părţile. Deşi trecuseră numai

câteva minute de la fuga sălbaticului, se putea ca el să fie totuşi în drum spre coliba lui, ca să ia alte săgeţi otrăvite.

Dar când cei doi marinari ajunseră pe locul unde se afla coliba – destul de mărişoară – o găsiră pustie. Interiorul era orânduit întocmai ca o casă de vrăjitor. Tot soiul de obiecte misterioase atârnau pretutindeni, pe pereţi şi de tavan. George cercetă cu amănunţime coliba. în vreme ce Petre stătea de pază la uşă. Tânărul presupunea că sălbaticul acesta, Kao, era mai viclean decât ceilalţi locuitori ai satului, altfel n-ar fi fost singurul care să-nveţe fabricarea otrăvii. De aceea, bănui că vulpoiul acesta îşi făcuse o ieşire tăinuita, prin care putea să iasă şi să intre în colibă, fără să fie văzut.

George privi patul primitiv, acoperit cu piei de mistreţ. Aici era singurel loc de unde ar fi putut porni un tunel.

Tânărul se apropie cu băgare de seamă de pat, ţinând revolverul în mâna dreaptă. Tocmai întindea mâna stângă să dea la o parte pieile, când...

Un chip sălbatic se ivi pe acolo şi un braţ lung, înarmat cu un cuţit lucitor, se repezi spre dânsul. George se dădu îndărăt, căci se temea că şi cuţitul acesta putea fi otrăvit – apoi din revolverul său porni un glonte şi când Petre se întoarse, speriat, un ţipăt de moarte răsună în colibă.

— Vezi, Petre, că bănuiala mea a fost îndreptăţită, zise George calm, arătând spre mort Am fi fost pierduţi amândoi dacă ne-am fi pus la pândă la intrarea colibei. Ne-ar fi găurit pe la spate, cu săgeţile sale otrăvite. A! ia te uită, am bănuit eu şi asta, când am văzut cuţitul.. E otrăvit.

Vârful cuţitului avea aceiaşi înveliş ca şi săgeţile. O singură zgârietură dac-ar fi căpătat, George şi-ar fi putut lua rămas bun de la viaţă.

Un zgomot uşor se auzi în faţa colibei. Petre şt tânărul se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi văzură trei tineri băştinaşi, care fuseseră desigur împreună cu Kao în desiş. Chipurile lor erau înspăimântate, dar întrucât nu făcură nici o mişcare suspectă spre cuţitele lungi pe care le purtau la brâu, cei doi marinari ieşiră încetişor din colibă şi se apropiară de dânşii.

Când fură afară, mai văzură încă trei băştinaşi, care şi ei aveau mutre speriate.

George îşi dădu seama că nu s-ar putea înţelege cu ei, de aceea le făcu un gest destul de lămurit cu revolverul şi cu braţul stâng arătă poruncitor înspre poteca ce ducea la

bungalow-ul Matrei. Tinerii stăteau în cumpănă, se uitau unul la altul, aşa că George trase un glonţ care se înfipse în pământ lângă picioarele unuia din ei.

Individul sări în sus scoţând un ţipăt sălbatic, apoi porni în goană spre potecă, urmat de tovarăşii săi. George şi Petre îşi iuţiră şi ei paşii ca să-i poată ajunge în luminiş. Împuşcăturile sale fuseseră auzite, căci tovarăşii şi Matra ieşiseră din bungalow.

— Ăştia sunt cei şase vâslaşi ai lui Kao, zise George. Pe Kao l-am împuşcat, căci mă ameninţa cu un cuţit otrăvit.

Matra strigă o poruncă şi cei şase tineri rămaseră în faţa ei, cu capetele plecate. Dânsa le vorbi cu asprime câteva minute, arătă apoi cu mâna spre sat şi ca nişte câini bătuţi, băştinaşii porniră din loc.

— Drace! Făcu doctorul Bertram râzând. Stăpâna asta nouă îşi cunoaşte meseria căci un plutonier–major nu şi–ar fi putut pune la respect oamenii cu mai multă autoritate.

— Trebuie s-o iau de la început în felul ăsta răspunse Matra. Cred că aceşti şase oameni ne vor fi credincioşi de acum încolo. Desigur că se aşteptaseră la o pedeapsă mai aspră. Mă bucur însă mult de moartea lui Kao. Prezenţa lui ar fi însemnat o veşnică primejdie pentru mine.

— Dar cum de s-a furişat atât de nesimţit încât să te poată ameninţa cu cuţitul său? Îl întrebă căpitanul pe George.

Tânărul povesti cum s-au petrecut faptele, apoi Farrow întrebă iarăşi:

— Şi e mort într-adevăr?

— Am văzut gloanţele pătrunzându-i la rădăcina nasului.

— Să mergem mai bine să-l vedem şi noi, fu de părere căpitanul. Când e vorba de un astfel de potrivnic, trebuie să te încredinţezi mai întâi dacă e mort.

Dar Kao era mort de-a binelea căci glonţul tânărului îi sfărâmase ţeasta. Matra, care venise cu ei, spuse:

— Să rămână în gangul acesta coliba va fi incendiată şi în curând nu va mai rămâne nici urmă din Kao.

Mai rămânea acum să susţină o luptă dârză – lupta cu Loada care era o fiinţă primejdioasă, după cum spusese însuşi tatăl ei. Lordul şi Farrow nu găsiseră scrisoarea către Matra, deşi scotociseră tot biroul. Tânăra fată se

întristase foarte mult din cauza aceasta dar după câteva clipe de gândire, zise cu hotărâre:

— Loada va trebui să-mi înapoieze scrisoarea!

Şi ochii ei scânteiară ciudat, lăsând să se prevadă că tratativele cu sora ei nu vor decurge în linişte deplină.

— Acum trebuie să ne făurim un plan, zise Farrow. Nu ştiu când se va înapoia Loada de aceea vom pune oameni de strajă în toate locurile de debarcare, care vor avea sarcina să ne anunţe imediat sosirea ei. De asemenea trebuie să stabilim care sunt oamenii pe care i-a luat cu ea şi dacă nu cumva după sosirea noastră a plecat pe ascuns vreunul ca s-o vestească.

— Voi face îndată ce spuneţi, zise Matra. Vreţi să veniţi cu mine, domnitor?

— Fireşte, răspunse căpitanul.

Lordul Clive se oferi şi el s-o urmeze pe tânăra băştinaşă, dar George îl trase pe Uriaş de mânecă şi-l ţinu în loc.

— Petre, şopti el, noi rămânem aici. Eu sunt încredinţat că Loada se află pe aproape; va încerca poate să intre în bungalow pe vreun drum ascuns, ca s-o ucidă pe sora ei.

— Da, domnule George, ai dreptate, ca întotdeauna de altfel, răspunse Uriaşul. Crezi d-ta că ea se va folosi de această potecă, ce duce încoace de la coliba lui Kao?

— Poate că ea îi cunoaşte tainele, de vreme ce el i-a fost om de încredere, răspunse George. De aceea trebuie să ţinem sub supraveghere poteca asta. Dar nici pe celelalte să nu le trecem cu vederea.

— Intrăm în casă, ori rămânem afară? întrebă Petre.

Fără să-şi dea seama, vorbiseră englezeşte, căci se întreţinuseră tot timpul cu Matra în această limbă. Întoarseră capetele speriaţi auzind o voce batjocoritoare de fată:

— Intraţi fără grijă în casă, domnilor, acolo vom putea sta de vorbă în voie. Prietenii mei sunt curioşi să afle câţi piraţi au însoţit-o pe sora mea pe insulă. Va trebui să ne spuneţi asta. Sus mâinile!

Petre şi George îşi dădură seama de situaţie şi se supuseră. în faţa lor se afla o fată cu pielea aproape albă. Semăna mult cu Matra numai ochii ei erau negri. Alături de ea stăteau şase europeni, care ar fi meritat numele de „piraţi". Alţi „prieteni" nici n-ar fi găsit această „sălbatică albă", care s-o ajute să scoată comoara din mormântul tatălui ei.

Indivizii ţineau în mână revolverele îndreptate spre George şi Petre. Şi înfăţişarea lor brutală trăda că n-ar fi stat o clipă pe gânduri să tragă dacă cei doi ar fi încercat să se împotrivească oricât de puţin.

— Loada nu sta atât de mult de vorbă cu ticăloşii ăştia – zise cel mai tânăr, dar în acelaşi timp şi cel mai voinic şi care părea să fie conducătorul cetei. Să-i descoasem repede, apoi vom lua aurul şi vom şterge putina.

— Înainte de a pleca trebuie s-o ucid pe Matra! scrâşni Loada. Nu vreau ca ea să rămână stăpână aici.

— N-ai decât s-o faci după aceea, mormăi uriaşul. Pentru noi e mai important aurul. Să vezi tu apoi ce viaţă am duce Haide, intraţi repede înăuntru! Se răsti el la George şi Petre.

Ţinea pistolul atât de ameninţător, încât George şi Petre intrară repede în bungalow. în camera de lucru fură dezarmaţi şi legaţi apoi cu atâta dibăcie, cum numai oameni pricepuţi în meserie ar fi putut-o face.

Armele luate de la ei fură puse pe masă, apoi „şeful" se adresă lui George:

— Aşa, tinere, tu eşti aproape copil încă şi vei vorbi mai lesne. Căci, ia aminte: dacă vei refuza să vorbeşti, te-om pârjoli niţel.

La vorbele acestea scoase o brichetă din buzunar şi o aprinse. George se cutremură. Îşi dădu seama imediat că ticălosul acesta nu se va da în lături să-şi pună în aplicare ameninţarea. Îşi păstră însă liniştea şi răspunse:

— De ce aş refuza să vorbesc? Întreabă ce vrei să ştii, căci n-am poftă să cunosc pe pielea mea instrumentul d-tale de tortură.

— Dacă-ţi baţi joc de mine, îţi va merge rău, tinere! Mormăi banditul. Şi dacă vei îndruga minciuni, flacăra îşi va face datoria. Pe mulţi i-am făcut să vorbească cu ajutorul ei!

— Voi spune adevărul. N-am vrut să-mi bat joc de d-ta, căci în situaţia în care mă aflu nici n-ar fi avut rost.

— Ei, da, aşa e, zise banditul. Apoi adăugă: dar ia spune, câţi camarazi ai pe aici?

— Vreo cincizeci, răspunse George calm.

Bandiţii tresăriră şi se uitară speriaţi unul la altul. Când „şeful" zări însă zâmbetul de pe chipul lui George, se apropie de el şi scrâşni furios:

— Tinere, te-am prevenit o dată şi acum o fac pentru ultima oară. Cincizeci de camarazi, spuneai? Dar ce, aţi

venit cu o corabie? Pe asta ar fi trebuit s-o văd şi eu. Acum te rog să spui adevărul, căci de nu...

Nu-şi sfârşi fraza, îşi aprinse din nou bricheta şi o apropie de faţa lui George. Dar tânărul îşi dăduse acum seama că bandiţii aceştia erau oameni laşi, de aceea suflă în flacăra brichetei, apoi, văzând cum chipul uriaşului se făcu roşu de mânie, zise repede:

— Am spus adevărul, sunt cincizeci de camarazi. N-ai auzit nimic despre tatăl meu, nimic despre submarinul căpitanului Farrow?

Bandiţii scoaseră exclamaţii de mirare şi de spaimă:

— Au pe ei chiar şi uniforma de marinari de submarin...

— Jonny, sunt de părere să ne luăm tălpăşiţa...

„Şeful" îl măsură pe George din cap până în picioare, apoi zise:

— Hm..., de căpitanul Farrow am auzit eu multe. Aşa mai merge, Loada. Un altul nici n-ar fi putut găsi soră-ta ca să-l aducă aici. Îmi pare rău, tinere, c-am fost silit să te leg, acum va trebui să-ţi pun şi căluş. La fel şi camaradului tău. Vrem să terminăm repede afacerea noastră pe insulă.

Doi bandiţi scoaseră batistele din buzunarele lui George şi Petre şi răsuciră căluşuri din ele.

— Deschideţi gura! porunci Jonny.

Orice împotrivire ar fi fost de. Prisos, aşa că cei doi prizonieri se supuseră.

— Aşa! Făcu Jonny mulţumit, în vreme ce lega cu o sfoară pe după cap căluşul lui George. Acum să ne grăbim cât se poate. Să nu vă fie teamă, camarazii vor da curând de voi. Rămâneţi cu bine!

George îl privi cu atâta seriozitate, încât uriaşul coborî privirea câteva clipe. Loada zise şi ea:

— Jonny, nu trebuie să uiţi că vreau să mă răzbun şi pe sora mea.

— Ce-ar fi să amânăm chestia asta? făcu banditul. Dacă ne pomenim aici cu căpitanul Farrow şi oamenii săi, e rău de noi. Tu nu-l cunoşti încă pe omul acesta, care a izbutit să facă lucruri de necrezut. Vino repede, arată-ne mormântul tatălui tău ca să luăm aurul de acolo.

— M-ai făgăduit însă să mă ajuţi, repetă Loada. Trebuie să mă răzbun pe Matra. De ce nu-ţi ţii făgăduiala, Jonny? Vei căpăta doar mulţi bani pentru asta. Tatăl meu scrie că sunt milioane acolo.

Ochii bandiţilor lucirã de lăcomie. Jonny o prinse însă pe Loada de braţ şi o trase spre uşă.

— Da, da! Răcni ei, ţi-am făgăduit şi-mi voi ţine făgăduiala. Vino repede însă, înainte ca să-şi vâre codiţa căpitanul Farrow. Să punem mâna pe milioane! Băieţi, milioane sunt acolo, milioane!

O târî pe Loada pe terasă şi de acolo în luminiş. Dar atât fata cât şi ceilalţi nu observară că ea scăpă din buzunarul rochiei ei europeneşti o foaie de hârtie, pe care vântul o duse până lângă birou.

De abia se făcură nevăzuţi, că George începu să-şi mişte picioarele înspre Petre. Uriaşul făcu la fel şi în curând stăteau spate în spate şi încercară să-şi desfacă legăturile.

Dar bandiţii erau mai meşteri, căci oricât se căzniră bieţi prizonieri, nu izbutiră să se dezlege.

IV.
PEDEAPSA.

PRIVIREA LUI GEORGE se îndreptă spre birou, unde se afla pumnalul. Imediat începu să facă mişcări spre a ajunge acolo şi Petre făcu acelaşi lucru, căci ar fi fost greu pentru unul singur să-şi taie legăturile cu ajutorul unui cuţit.

Uriaşul ajunse cel dintâi, puse mâna pe pumnal, se-ntoarse apoi şi îndreptă tăişul spre iubitul său stăpân.

George se-ntoarse cu spatele şi aduse mâinile legate în dreptul cuţitului. Procedă cu multă băgare se seamă, căci cea mai mică neatenţie i-ar fi putut fi fatală, deoarece arma dăruită de Sanja era foarte ascuţită. Trecuseră de-abia cinci minute de când bandiţii părăsiseră casa şi cei doi tovarăşi erau iarăşi liberi.

Prima lor grijă fu să-şi ia îndărăt armele. Apoi George ridică de jos foaia de hârtie pe care o scăpase Loada Văzu imediat că era o scrisoare şi de cum citi textul, îi zise Uriaşului:

— Haide, Petre, trebuie să mergem repede în sat. Asta e scrisoarea adresată Matrei, pe care am căutat-o zadarnic în birou. Bandiţi nu vor termina atât de repede cu ridicarea milioanelor, căci ei nici nu-şi dau seama că un singur milion în aur cântăreşte câteva sute de kilograme. Avem vreme destulă ca să aducem întăriri din sat.

— Păcat că n-am luat cu mine câteva grenade cu gaze, zise Petre. Îi dădeam gata la iuţeală pe piraţi.

— Uiţi însă c-ar fi trebuit mai întâi să le cauţi urmele, pe câtă vreme Matra ne va călăuzi lesne la mormântul tatălui ei. Vino repede!

Căpitanul, lordul şi doctorul rămaseră înmărmuriţi când George le istorisi aventura prin care trecuseră. Matra scoase o exclamaţie de bucurie şi privi cu recunoştinţă la tânărul care-i înmână scrisoarea. Scoase repede hârtia din plic şi începu să citească, dar imediat dădu cu tristeţe din cap, îi înmână lui Farrow scrisoarea şi zise:

— Tata a scris repede şi nelămurit şi eu nu pot desluşi totul. Citeşte d-ta te rog!

— Cu plăcere, Matra. Zise căpitanul şi începu:

„Dragă Matra!

Ştiu că nu ţii la aur, chiar dacă vei afla că sunt milioane în aur curat, acolo unde vreau să fiu îngropat Dacă vrei să vezi aceste comori, treci prin mormântul meu: lespedea de piatră care închide peştera, pe care am destinat-o să-mi fie lăcaş de veci, se poate da lesne la o parte.

Un gang îngust duce de acolo în adâncul pământului. La începutul acestui gang, imediat la dreapta se află o lumânare pe care va trebui s-o aprinzi, altfel nu vei găsi drumul îndărăt. Sunt prea multe ganguri lăturalnice în care m-am rătăcit adesea. M-aş fi prăpădit în măruntaiele pământului dacă în cele din urmă n-aş fi zărit raza de lumină.

Aminteşte-ţi acum de vremurile frumoase când ne jucam. De-a schimbatul... Aprinde lumânarea din stânga în gang. Dacă nu vei vrea să mai vezi nimic din aurul acesta.

Cu multă dragoste,

Al tău tată”

— Ah! Acum Loada ştie ce are de făcut zise Matra, cu tristeţe. Cu ajutorul celor şase oameni voinici, va scoate aurul din peşteră. Ce e de făcut, domnule căpitan? Să-i lăsăm aurul? Eu nu ţin la el. Să plece liniştită în lume cu tovarăşii ei, poate că-şi găseşte norocul pe undeva.

— Dar nu te gândeşti, Matra că ea vrea să te ucidă? zise căpitanul. Cu aur sau fără aur, voia să se răzbune pe dumneata deşi nu i-ai făcut nimic.

— Acum nu-mi mai poate face nimic rău, căci stau sub ocrotirea d-tale, domnule căpitan, răspunse fata. Eu nu vreau să mă răzbun, căci o consider orbită de patimă. Să

plece cu aurul, nu vreau s-o împiedic. Dar, domnule căpitan, poate vrei să iei d-ta bogăţiile de acolo? Sau cel puţin o parte din ele. Sunt sigură că d-ta te vei pricepe să ie dai o întrebuinţară mai bună, spre folosul oamenilor săraci.

— De unde ţi-a venit gândul acesta? întrebă căpitanul mirat.

— De la tatăl meu. Înainte de a muri, el spunea mereu să iertăm oamenilor faptele lor rele şi să ne silim să facem binele.

— Hm... într-o anumită privinţă avea dreptate tatăl d-tale – încuviinţă căpitanul. Dar numai într-o anumită privinţă. Totuşi trebuie să-ţi refuz oferta d-tale binevoitoare, căci şi eu sunt foarte bogat: Pe fundul mării, unde se află regatul meu, dau uneori peste comori pe care nici în vis nu ţi le-ai putea închipui. Aşadar, să stăm aici de pază, ca cei şase însoţitori ai surorii d-tale să nu poată pune la cale ceva rău. Ca să nu te expunem însă pe dumneata vreunui glonţ rătăcit, te-aş ruga să intri în submarin. E mai bine, crede-mă.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Matra. Cu atât mai mult cu cât nici nu vreau să mai dau ochi cu sora mea. Să plece cu aurul unde o vrea. Şi eu îi doresc tot binele.

Fără voie, Farrow îşi aruncase încă o dată privirea pe scrisoare şi întrebă surprins:

— De ce a subliniat tatăl d-tale cuvintele „de-a schimbatul”? La, spune, Matra, ce fel de joc era acela?

— Era un joc născocit de mine, răspunse fata râzând. Spuneam totul pe dos. Când ziceam mare, înţelegeam mic şi aşa mai departe.

Farrow tresări şi întrebă repede:

— Cunoştea şi sora d-tale jocul acesta?

— Nu, domnule căpitan, răspunse Matra. A fost o taină nevinovată între tata şi mine.

— Aşa! Rosti căpitanul cu gravitate. Atunci nu mai e nevoie să ne ocupăm de sora d-tale, căci ea a şi aprins acum lumânarea cea falsă. Fraza de la sfârşitul scrisorii mă lămureşte pe deplin: „Aprinde lumânarea din stânga, în gang, dacă nu vei vrea să mai vezi nimic din aurul acesta”. Ea a aprins lumânarea falsă, crezând că-i va aduce salvarea. Probabil că stă în legătură cu o mină, care va produce prăbuşirea tuturor gangurilor şi peşterilor de acolo. Loada şi cei şase însoţitori ai ei sunt pierduţi.

Matra îi privi câteva clipe cu ochii holbaţi, apoi strigă cuprinsă de groază:

— Da, da, aşa trebuie să fie. De aceea a subliniat tata cuvintele „de-a schimbatul”. Să mergem repede într-acolo, domnule căpitan, poate îi putem chema îndărăt.

Şi o luă la fugă, spre luminişul unde se afla bungalow-ul, străbătu repede locul, apoi pătrunse într-o potecă îngustă şi întortocheată. Camarazii se luară după ea, strigându-i mereu să se oprească, dar tânăra nu auzea nimic şi alerga ca o căprioară.

Farrow, care se afla primul în urma ei, chibzuia cu înfrigurare cum s-o oprească de la nesocotinţa pe care o făcea îi trecu chiar prin gând s-o împuşte în picior, ca s-o împiedice să meargă mai departe.

Dar atunci îşi zise că poate să fie cu putinţă într-adevăr salvarea Loadei. Nu era exclus ca fitilul să se fi alterat din cauza umezelii, sau acelaşi lucru putea să se fi întâmplat şi cu materia explozibilă pe care ciudatul singuratic o fi îngropat-o adânc în peşteră.

Farrow nu mai ştia nici ei ce să facă. Alerga însă mereu după Matra şi dacă ar fi ajuns-o ar fi ţinut-o în loc.

— George, rămâi în urmă! Strigă el peste umăr, dar tânărul nici nu se gândea să-l asculte.

De vreme ce tatăl său alerga spre primejdie, cum ar fi putut dânsul să-l lase singur? Alerga mereu înainte, iar doctorul, lordul Clive veneau după el. Ştiau cu toţii ce primejdie îi ameninţa. Explozia putea fi atât de puternică, încât sfărâmăturile de stâncă să-i ucidă pe toţi sau să-i rupă în bucăţi din cauza presiunii aerului.

Totuşi, nici unul nu şovăi o clipă. Erau camarazi şi ca atare, nu trebuiau să dezerteze atunci când ceilalţi se aflau în primejdie.

Pe de altă parte trebuiau s-o urmeze pe Matra, căci dacă Loada cu tovarăşii ei s-ar afla încă, întâmplător, în faţa mormântului, atunci viaţa tinerei domniţe era în primejdie.

Aşadar, de dragul fetei trebuiau să meargă înainte, chiar dacă ar fi fost să-şi găsească ei înşişi moartea cu prilejul acesta.

„Nici un lucru să nu fie făcut pe jumătate” era deviza lui Farrow şi a oamenilor săi. Şi atâta vreme cât Matra era încă ameninţată de un pericol cât de mic, sarcina lor era numai pe jumătate îndeplinită.

Într-un rând, tânăra fată se poticni şi Farrow se bucură că o va putea ajunge din fugă, dar ea se ridică repede şi începu să alerge mai departe. Zadarnic îi striga dânsul că salvarea surorii ei nu mai e cu putinţă, Matra ţinea să meargă până la capăt.

Poteca se lărgi deodată şi un luminiş foarte mare se ivi aproape în mijlocul insulei. Mai încolo începea iar desişul, care se-ntindea până la mare.

În centrul acestui luminiş – cam la vreo sută de metri de marginea desişului – zăceau îngrămădite blocuri uriaşe de piatră. Aici era, aşadar, mormântul aceluia care se retrăsese în singurătate, din cauza dezamăgirilor pricinuite de o femeie...

Terenul începu să fie presărat cu pietre de diferite mărimi. Matra nu mai putea alerga atât de repede acum, căci lesne s-ar fi putut poticni, rupându-şi piciorul sau izbindu-se la cap.

Dar şi camarazii fură nevoiţi să-şi încetinească fuga şi zadarnic încercă Farrow să vină mai aproape de Matra. Merseră vreo douăzeci de metri, când simţiră deodată că pământul se cutremură uşor sub picioarele lor.

Se opriră imediat, ceea ce făcu şi Matra, care îşi dăduse seama, probabil, în ultima clipă, că venise prea târziu. În faţa privirilor îngrozite ale celor de faţă, care rămăseseră înlemniţi în loc, blocurile uriaşe de stâncă din mijlocul luminişului mare începură să salte deodată.

Săreau în sus, se dădeau peste cap, apoi din mijlocul lor ţâşni o coloană uriaşă de flăcări. După câteva clipe, marinarii şi Matra zăceau întinşi la pământ, doborâţi de curentul de aer cald care-i învăluia din toate părţile.

Pa urmă se produse explozia, o explozie grozavă, care ameninţa să le spargă timpanele. Mai auziră slab de tot bubuiturile provocate de stâncile care cădeau sfărâmate la pământ, după ce fuseseră zvârlite în sus de explozie.

Totul dură numai câteva minute, apoi se făcu linişte. De-abia acum se putură ridica de la pământ şi asta cu mare greutate, căci în cădere îşi cam zdrobiseră trupurile.

Priveliştea din faţa lor nu se schimbase mult blocurile de stânci zăceau ca şi mai înainte date peste grămadă şi nimeni n-ar fi zis că şi-au schimbat locul.

— Să mergem, Matra. fi zise Farrow cu blândeţe tinerei fete, care privea cu ochii holbaţi la mormanul de stânci. Sora d-tale odihneşte acum alături de tatăl ei.

— Îţi mulţumesc pentru vorba asta. Răspunse fata. Da. Să mergem, acum am de îndeplinit multe sarcini.

Submarinul plecă de abia peste două zile, căci marinarii fură nevoiţi să primească invitaţia Matrei de a rămâne pe insulă câtva timp. Şi cu prilejul acesta, ei îşi dădură seama cu ce energie şi înţelepciune îşi îndeplinea tânăra fată misiunea ei.

— Am făcut într-adevăr o faptă bună când am luat-o la bord pe tânăra băştinaşă, zise lordul Clive către Farrow, când submarinul se îndepărtase de insulă.

— Şi d-ta ţi-ai trăit aventura după care jinduiai, răspunse căpitanul zâmbind binevoitor.

Sfârşitul volumului: SURORILE DUŞMANE.

Doctorul Bertram continuă să-i povestească lui George aventurile sale din tinereţe, pe care le vom reda în numărul următor, intitulat:

URIAŞUL PONGO

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro